Р Е Ш Е Н И Е
№ 2804

гр. София, 28.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,**
в публично заседание на 31.01.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Любка Стоянова
ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова
Вяра Русева

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Кайнакчиева, като разгледа дело номер **7152** по описа за **2013** година докладвано от съдия Маруся Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава X. от Административно процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. II - ро от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С Решение № 77 от 13.05.2013 г., постановено по НАХД № 23263/2012 г. Софийски районен съд, НО, 10-ти състав е потвърдил наказателно постановление (НП) № 22-2204867/30.10.2012г. на Директора на дирекция "Инспекция по труда" , с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лв. на основание чл.416, ал.5 , вр. чл. 414, ал.3 от КТ за нарушение на чл. 63, ал.2 от КТ.

Недоволен от така постановеното решение е останал касаторът, поради което го обжалва.

В касационната жалба се поддържа, че обжалваното решение е постановено в нарушение на материалния закон и съществено нарушение на съдопроизводствените правила и е необосновано, като се излагат подробни правни и фактически доводи в подкрепа на оплакването за допуснатите нарушения. Моли обжалваното решение да бъде отменено.

В с.з. жалбоподателят чрез процесуалния си представител юрк. З. поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена , а НП изцяло отменено.

В с. з. ответника, редовно призован не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава становище, че жалбата е основателна, а обжалваното решение е неправилно и незаконосъобразно.
Административен съд - С.-град, VI -ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните и обсъди, както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:
Касационната жалба е допустима, предвид обстоятелствата, че е подадена от активно легитимирано лице в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването на обжалваното съдебно решение, като е произвела със завеждането си целения с нея деволутивен и суспензивен ефект.
Разгледана по същество, тя е НЕОСНОВАТЕЛНА.
Районният съд е събрал необходимите и относими доказателствата чието съществуване са налице данни по делото, в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил и въз основа на последните е направил изводи,които настоящият състав споделя. При субсидиарното действие на Наказателно-процесуалния кодекс (НПК), районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства,включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила.
Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от
АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо, но изложените в него мотиви противоречат на материалния закон.
В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.
Последният е постановил обжалваното решение след точен и обективен анализ на събраните доказателства,като е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, в хода на съдебното производство да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено нарушение и обстоятелствата, при които е извършено.
Правилно съставът на СРС е счел, че административно-наказващият орган неправилно е приложил материалния закон. Видно от мотивите на атакуваното решение, районният съдия е приел , че предвид връчения на работника И. Р. Я. екземпляр от подписан трудов договор преди постъпването му на работа не е налице описаното в НП нарушение. Следователно в конкретния случай от страна на [фирма] не е осъществен състава на нарушението по чл.63, ал.2 КТ респ. не следва да се ангажира неговата административно – наказателна отговорност.
Административно-наказателното производство е започнало със съставяне на Акт за установяване на административно нарушение № 22-2204867 от 01.10.2012г., с който е установено, че при извършване на проверка по спазване на трудовото законодателство и след преглед на изискани на 24.09.2012г. и 26.09.2012г. документи в Д"ИТ" – С. от [фирма] било установено, че на 07.06.2012г. дружеството – касатор е сключило трудов договор № 44 с И. Р. Я. с ЕГН [ЕГН], с който последният бил назначен на длъжност „барман". От проверка на документите представени от дружеството и по-специално

акт за встъпване , било установено, че лицето било допуснато на работа на 07.06.2012г. преди да му се представи копие от уведомлението по чл.62, ал.3 от КТ , заверено от ТД на НАП.

Посочените по-горе констатации в АУАН изцяло са възприети от наказващия орган в потвърденото НП. В него наказващият орган е приел, че нарушителят при описаната фактическа обстановка е осъществил нарушение на чл.63, ал.2 и на основание чл. 416, ал.5, вр. чл. 414, ал.3 от КТ, на [фирма]", в качеството му на работодател по смисъла на § 1, т.1 от ДР на КТ, е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лв.

Нарушението на чл. 63, ал. 2 от КТ предполага работодателят да не е изпълнил задължението си да не допуска до работа работника или служителя, преди да му предостави документите по ал. 1 на цитираната разпоредба , а именно екземпляр от сключен трудов договор между двете страни и копие от уведомлението по чл.62, ал.3 КТ, заверено в ТД на НАП. Меродавно за осъществяване състава на нарушението е допускането от страна на касаторът да работи в стопанисвания от него обект, работник, на който не е предоставил екземпляр от сключен трудов, подписан от двете страни и копие от заверено в ТД на НАП уведомление по чл.62, ал.3 КТ, заверено в ТД на НАП, които според цитираната разпоредба са кумулативно дадени. В конкретния случай, видно от словесното описание на нарушението както н АУАН, така и в НП , се установява разминаване на описаното, което както правилно е приел районният съдия е нарушило правото на защита на наказаното лице, което само по себе си представлява съществено нарушение на процесуалните правила и е основание за отмяна на атакуваното НП. Горното от обективна страна безспорно е установено по делото.

Мотивиран така, настоящият състав намира атакуваното в настоящото производство решение на СРС за законосъобразно, в това число правилно и обосновано, поради което следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София – град, VI-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 77 от 13.05.2013 г., постановено по НАХД № 23263/2012 г. Софийски районен съд, НО, 10-ти състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.